

BOYUN EĞME

Ülkenin altını üstünü yağmalıyorlar

Kanadalı Alamos Gold, Kazdağları'nda katliam yaptı. Yüzbinlerce ağaç kesildi ve bu sadece bir başlangıç. Siyanürle altın üretimi halkı tehdit ediyor ama düzen siyaseti patron seviciliğinde ısrarlı.. • Sf 4

HAFTALIK SİYASİ GAZETE ■ 26 TEMMUZ 2019 CUMA ■ 1 TL

GENÇLİĞİ ÖLDÜRÜYORSUNUZ

EMPERYALİZM ÖLDÜRÜR SOSYALİZM YAŞATIR

Dünya Sağlık Örgütü'nün açıkladığı verilere göre emperyalist merkez ABD'de 2017 yılında uyuşturucu kullanımına bağlı ölümler toplam ölümlerin yüzde 1.48'ini oluşturuyordu.

Yani, her yüz ölümden neredeyse ikisi uyuşturucu kullanımına bağlı nedenlerle oluyordu.

Emperyalist ABD'nin hemen dibinde küçük bir ada ülkesi olan Küba var.

Küba 1959'daki devrimden önce ABD'nin arka bahçesiydi ve zengin turistleri batakhaneleriyle çekiyordu. Uyuşturucu kullanımının da yaygın olduğunu söylememize gerek yok.

Bugün sosyalist Küba'da uyuşturucu kullanımına bağlı nedenlerle ölümlerin oranı yüzde 0.07. On binde 7 yani.

Ülkemizin geleceğinin nasıl karartıldığını en çok genç insanlara bakarak görebiliyoruz. Gençlerin yaşadığı geleceksizlik duygusu aslında ülkenin durumuna ilişkin bir göstere.

Üniversite bitirmiş işsizler, kazanamadığı sınav sonrasında intihar edenler, hiçbir iş güvenliği önlemi alınmamış bir inşaatta çalışırken ölen atanamamış öğretmenler, baskı, zorbalık, taciz ve tecavüzle erken yaşlarda tanıştırılan gençler...

Bu düzen gençliği öldürüyor.

Gericilik gençliği öldürüyor.

Paranın saltanatı altında gençlik var olma savaşı veriyor.

GENÇ İNTİHARLAR KATLIAM BOYUTLARINA VARDI

Tüm dünyada gençlerde intihar oranları artıyor. Türkiye için de bu artış geçerli. İntihar bir halk sağlığı sorunu olarak kabul ediliyor. Verilere göre 2018 yılında 15 yaş altı 69 çocuk, 15-19 yaş grubundan da 304 genç yaşamına son verdi. Son 10 yılın verileri incelendiğinde 15 yaş altı 918 çocuk intihar etti. Ki 15 yaş altı çocuklarda intihar pek beklenen bir durum sayılmıyor. Son 10 yılda 15-19 yaş aralığında intihar edenlerin sayısı ise 3 bin 523 oldu. • Sf 3

DİKKAT ÖLDÜRÜR: DÜZENİN KAFASI BU

Üzerini örtüyorlar, görmezden geliyorlar, yok sayıyorlar ya da çarpıtıyorlar.

Uyuşturucu kullanımı yaygınlaşıyor.

Ellerinden sadece bunu istismar etmek geliyor: Zapturapt altına almak istedikleri okulların önüne iki polis daha diyorlar. Gençler üzerindeki baskı artıyor. Uyuşturucu kullanımı da...

Türkiye Komünist Gençliği, özgürlüğü bilinçle ve emekle kazanmaya çağırırken, düzenin sopayla yola getiremediklerini, uyuşturarak etkisizleştirme politikasına da karşı duruyor. • Sf 3

SINAVINIZ BATSIN

Yıllar önce, yüzbinlerce kişinin katıldığı bir merkezi sınavda, cemaat sonuçları çaldı. Buna göz yumanlar, sorumlu kişilerin istifa ettirilmesi talebini bile reddettiler. Yıllar sonra "kandırıldık" demekten de gocunmadılar.

Eğitim sisteminin sorunları ise artık soru hırsızlığı, şifre skandalı gibi şeylerin çok ötesine geçmiş durumda. Gerici, piyasacı iktidar eğitemediklerini, kafasını hurafelerle doldurmak için türlü taklalar atıp bilimden uzak tuttuklarını, geleceksizliğin ortasına bırakıyor.

Okul ve intihar kelimelerinin bu kadar yan yana durdukları bir başka ülke, bir başka dönem olmuş mudur acaba? • Sf 2

ISSN 2564-7385
9 772564 738002 >

Bu düzen gençlerin geleceğini karartıyor

Paranın saltanatında gençlerin içinde sıkışıp kaldıkları bir değil, bin çıkmaz var. Bu çıkmazlardan çıkmak için bu düzeni devirip geçmek gerekiyor.

Mayıs 2019 tarihli TÜİK raporuna göre ülkemizde kendini mutlu olarak tanımlayan gençlerin oranı 2016'da yüzde 65'miş ve bu oran şimdi yüzde 55,4'e gerilemiş. Bu oran aynı zamanda son 16 yıldaki en düşük değer oluyor.

"Gençlerin yarısından fazlası mutluymuş, hayret!" denilebilir buna. İktidarın istek ve ihtiyaçlarına göre istatistikler üretme görevini üstlenmiş olan TÜİK'in burada da sayıları biraz şişirdiğini görmek zor değil.

TÜİK'in sayılarının bile gizlediği şeyse şu: Gençler giderek daha mutsuz oluyor.

KÖLELİK: SİZ BUNA İŞ Mİ DİYORSUNUZ?

TÜİK anketlerine biraz da olsa itibar ederek devam edersek, gençlerin mutlu daha doğrusu memnun oldukları şey aslında basitçe sağlıkları. Yüzde 70'i sağlık durumlarından hoşnut. Henüz meslek hastalıklarıyla tanışmamış oldukları, uzun çalışma saatlerinin sonunda belleri henüz bükülmemiş olduğu için olsa gerek. Elde ettikleri kazançtan memnun değiller ama... TÜİK ölçüleriyle yüzde 50'nin altında çalışan gençler arasında aldıkları ücreti makul bulanların oranı.

Nasıl memnun olsunlar ki?

Sürekli artan yoksullaşma ve işsizlikle birlikte gençlerin çoğunluğu part-time işlerde, barlarda ya da hizmet sektörünün diğer alanlarında güvencesiz bir şekilde çalışmak zorunda bırakılıyor. Türkiye'de 15-24 yaş aralığında part-time çalışan öğrencilerin istihdama oranı %15,8. Bu oran 2008 yılında ise %11,7 idi. Bu öğrencilerin %53'ü ise hizmet sektöründe istihdam ediliyor.

Türkçesi, düzensiz, kendilerine hiçbir şey katmayan, çoğunlukla mesleki eğitim gördükleri alanın tamamen dışında işler yapıyorlar.

Aynı şekilde bu yaş grubundaki işsizlik %26,7 seviyesinde. Erkeklerde bu oran %25,4 iken, kadınlarda %29,1. Asıl önemlisi: bu yaş grubundaki kadınların %33,6'sı ve erkeklerin %15,6'sı herhangi bir işte çalışmıyorlar ve artık herhangi bir eğitim kurumuna da devam etmiyorlar.

Üniversitelerin piyasaya devredilmesi, onun ihtiyaçlarına göre şekillendirilmesi gençliğin üzerindeki bu baskıyı arttıran etkenlerden.

Üniversitedeki her öğrenci mezun olduğunda "işsiz" olacağı öngörüsüyle hareket ediyor; matematik ve fizik okuyan bankacı, mühendislik okuyan satış-pazarlamacı, gazetecilik okuyan mahpus olacağını düşünerek okuyor artık

bölmelerini.

KARİYER PLANLARINIZ BATSIN

Lise öğrencileri her yıl değişen "geleceğin mesleği" bölümlere akın ediyor, işgücü ihtiyacı karşılıklı ücretler aşağı çekilmeden o sektörlerde iş bulmaya çalışıyor. Piyasanın ihtiyaçlarına cevap verme imkanları pek düşük olan sosyal bilimler öğrencileri ise okulu bitirip yurt dışı burslarıyla ülkeden

çıkma akımının başını çekiyorlar. Üniversitenin bilimle, kültürle ve sanatla bağı kalmayınca, üniversiteler hızlıca aradan çıkarılması gereken, para kazanmaya çalışmanın önündeki bir engel gibi oldu artık ülkemizde. Çünkü kimse eğitimini aldığı işi yapamıyor, o yüzden de bir an önce kurtulup hayata atılma derdinde tüm öğrenciler.

Hayata atılan her yeni mezunun hayali ise yurt dışı. Mimarlık

eğitimi almış olan öğrenci, örneğin Avustralya'da pizzacılık yapmayı düşünüyor, felsefe mezunu Avrupa'da bir üniversitede yüksek lisans ya da doktora yapıp orada yaşama hayalleri kuruyor.

İşin geldiği son nokta ilkököl öğrencisi bir kız çocuğunun hayatının tıp okuyup Alman vatandaşlığına geçmek olması.

Tüm bunlar yeni mezunların geleceğe dair bir umut göremelerinden, ne kadar süre işsiz kalacaklarını bilememelerinden ya da iş bulsalar bile ne kadar kötü şartlarda çalışacaklarını bildiklerinden kaynaklanıyor.

SINAVINIZ BATSIN

Patronların pek meraklı oldukları rekabet, emekçi çocuklarının genç yaşta tanıştıkları bir karabasan. Sınav sistemi yoruyor, ezip posasını çıkarıyor gençlerin. Ve giderek öldürüyor!

Rekabet! Bu kelimeyi çok seviyorlar. Görünüşte rekabet, şampiyonluk için veriliyor. En çok satan şirket olmak, en hızlı büyüyen market zinciri olmak, Balkanların en başarılı üniversitesi olmak... Oysa kapitalistlerin en sevdiği rekabet, emekçilerin birbiriyle rekabeti. Ayın elemanı olmak için, patronun gözüne girmek için, ikramiye kopartmak için, maaş artışı almak için... Bu rekabetin asıl kazananı ise emekçiler olmuyor. Emekçileri, emekçi çocuklarını birbirine kırdıran patronlar ve onların düzeni kazanıyor.

Eğitim sisteminin temel ögesi haline gelen "seçme sınavları" da aynı şekilde tarif edilebilir. Sınavlarda hep kaybeden emekçiler. Kazanamayıp intihar eden emekçi çocukları. Kazanıp işsiz kalan gençler. Sınav birincisi ise kisvesi değişse de hep aynı. Cemaatçisiyle, tarikatçisiyle, Sabetaycisiyle, Koç ailesiyle, Sabancı ailesiyle, Zorlusuyla sermaye.

YARIŞ ATI, TEST ÇOCUĞU DERKEN...

Yaklaşık 40 yıl önce söylenmeye başlayan bir cümle şuydu: Çocuklarımız yarış atlarına döndü. O sinava hazırlık, bu sinava hazırlık.

"Kolej imtihanları" vardı o zaman. Yabancı dille eğitim veren kalburüstü bir okula kapağı atarsa geleceği garanti diye düşünülen çocuklar için

ilkokulda "sınavlara hazırlık" diye bir şey çıktı.

Test çözüyorlardı, büyük kentlerde orta halli aileler için "çocuğa özel ders aldırma" gibi şeyler başlamıştı. Dershaneler henüz üniversiteye hazırlananlar için vardı.

Derken dershaneler yayıldı, "test çocuğu" ifadesi konuşma diline girdi. Yaklaşık 30 yıl önce artık orta öğrenim "üniversiteye girmek" için var olan bir şey haline gelmişti. Artık herkes test çocuğuydu.

Tam o sıralarda "cemaat" günlük hayata girmeye başladı. Abiler, abla... Üniversiteye hazırlayan cemaat hocaları. Yoksul çocukları iyi okullara sokup, avukat, kaymakam, savcı, doktor, mühendis yapmak cemaatin temel yatırımlarından birisi oldu.

Tabii hemen bununla birlikte "soruları abilerden alan" cemaat gençleri çıktı. 1990'lı yıllarda "10 soruyu önceden alanların" hikayeleri günlük yaşama girmişti.

2000'li yıllara gelindiğinde zamanında cemaat dershanelerinden birinden geçmiş, ya da cemaatin destek olmasıyla eğitim görebilmiş parlak yoksul çocuklarının yetişmiş profesyoneller ya da devlet kadroları olarak boy göstermesine şahit oluyorduk.

Cemaat yetim bir Batmanlı gencin elinden tutup bakanlığa kadar yükseltirken, üniversite sınavı

kabusunu intihar ederek sonlandıran gençler de toplum tarihimizin sayfalarına girmeye başlamıştı.

2010 yılında zurna zirt dedi. Şifre skandalı yaşandı. Nüfusun yüzde 90'ının ömründe ilk defa duyduğu istatistik terimleri mod/medyan şifrenin adydı. ÖSYM'de cevap anahtarlarını hazırlayanlar, doğru yanıtları belirli bir şifreye göre dağıtmış, bu şifre de cemaatin karanlık dehlizlerinde yayılarak, binlerce "şakirte" ulaştırılmıştı.

Sorun şu ki, şakirtler işin suyunu çıkartmış, istatistiki olarak mümkün olmayan gerçekleştirmişti: Tüm soruları doğru yanıtlayan öğrenci sayısında patlama vardı. Bari birini, ikisini boş bıraksaydınız muhterem!

Sınav cenderesinde iyice ateşi çıkmış liseli gençler o noktada patladı. Kaderine küsmek, kendini suçlamak, ona iyi bir gelecek sunamayan anne babasını suçlamak, kendi canına kıymak gibi yollardan çıktılar ve sokaklara döküldüler.

ÖSYM Başkanı Ali Demir'in istifasını istediler.

Ali Demir istifa etmedi. Tayyip Erdoğan, Ali Demir'in arkasında durdu. Hatta sokak eylemleriyle haklarını arayan gençleri tehdit etti: Ben de benim on binlerimi salarım sokağa, onu mu yapayım?

Ali Demir yıllar sonra FETÖ soruşturmalarına dahil edildi. Pişkinliği devam etti: Hayret soruların çalınmasına ben de çok şaşırdım!

Tek pişkin o değildi tabii. Asıl pişkin başkasıydı. Anladınız siz onu. "Kandırılmıştı."

40 yıl önce lügatimize giren, "çocukları yarış atına çeviren sınav sistemi" artık açıkça ve doğrudan can alıyor.

Milyonlarca genç, takıntılı bir şekilde sınavlara hazırlanıyor. Depresyon ilaçları kullanıyorlar, yapabildikleri psikolojik destek almaya geçmeye çalışıyor bu dönemi.

Ve intiharlar. Geleceği karartılmış, "kazanamadın" cümlesini rüyalarında gören gençler, kazanamadıklarında intiharı düşünüyorlar. Bir kısmı yapıyor da bunu...

BAŞARISIZLIĞI PAYLAŞMIYORLAR

Eğitim, öğrenmek, aydınlanmak ya da beceri kazanmak için değil, kaybetmemek için alınıyor. Sınavı kazanırsan kurtulabilirsin. Kazanamazsan, işsizlik, yoksulluk, itilip kakılmak seni bekliyor. Böyle olunca, eğitimin bir sonuç vermesi de mümkün olmuyor.

Bu yıl üniversite öncesi yapılan seçme sınavlarına katılan öğrenciler, fizik, kimya ve biyoloji alanlarında ortalama 14 sorudan 1 net yaptı. Alanlar arasında en yüksek ortalamaya Türkçe soruları sahipti. Türkçe'de öğrencilerin ortalama düzeyi 24 soruda 4.95 net yanıt oldu.

Yetkililer bu sonuçları açıkladıktan sonra "başarısızlığın" nedenleri üzerine söylevler çekmeye başladılar. Farklı yapı ve kurumlar birbirlerini suçladı.

Sistemin son 15 yılda yaşadığı dönüşümün en büyük destekçisi olan gerici öğretmen dernek ve sendikaları bile başarısızlığın faturasını kesecek yer aradı. Kötü sonuçlar vesilesiyle "karma eğitimin sakıncaları hakkında bir açıklama daha" yapan bile oldu. Şuurlu Öğretmenler Derneği, gençlere umutsuzluğa kapılmamalarını ve daha çok çalışmalarını öğütledi!

İNTİHARLAR: HEPİMİZ İÇİN BİR UYARI

İntihar haberlerinde herkesin dikkatini çeken bir artış var. Özellikle genç insanların, hatta çocukluk çağındakilerin kendi canına kıyması dikkat çekiyor, canımızı yakıyor. İntihar olayları, psikiyatrik temelleri ile irdelense de sosyal belirleyenleri görmezden gelinemez gibi değil.

İntiharların çoğu, aile bireyleri veya kendisi şiddet gören, çeşitli travmalara maruz kalan, kayıplar yaşayan, oradan oraya sürüklenen, uyuşturucu madde kullanımı olan gençlerde görülüyor. Gelecek umudu azaldıkça intiharlar artıyor. Tıp diliyle söyleyecek olursak, risk faktörleri bunlar. Önlenabilir riskler.

Daha somut anlatacak olursak, ataması yapılmayan yeni mezun öğretmenlerin, bu düzenin çarkları içinde rekabet etmekten yorulduğu için yaşamına son veren avukatın, çalışma şartları ile baş edemeyip kendini boşluğa bırakan genç hekimin, öğretmenin tecavüzüne uğrayıp kimseye derdini anlatamayan liseli genç kızın, öğrenim hayatı boyunca birkaç kez değişen, adeta yapboza dönen eğitim ve sınav sisteminin adaletsizliği, yanlışlığı içinde hedeflediği "başarı"yı yakalayamayan öğrencinin intiharı, işte böyle risk faktörleri ile örülü.

İntihar birden fazla dinamiğin rol oynadığı karmaşık bir olay, girişimlerin elbette tek sebebi bunlar olmayabilir. Ama bu hikayelerin hepsinde, önlenilebileceği, bambaşka olabileceği halde böyle iç karartıcı şekillerde yaşanan toplumsal gerçekler var. Kendini bu gerçeklerin mutlaklığı karşısında yalnız, çaresiz, güçsüz hissedilen insanlar var. Oysa mutlak değil. Bu toplumsal gerçeklerin hepsinin bir ortak paydası var: "İnsan insanın kurdudur" dedirten, paylaşmayı, ortaklaşmayı değil birbirini ezip geçmeyi öğreten, iyi bir geleceğin, iyi bir yaşamın herkesin eşit hakkı değil bazılarının sahip olabileceği bir lütf olduğu düzen. İşte bu düzen değişmeli!

İNTİHARLAR NEDEN ARTIYOR?

Tüm dünyada gençlerde intihar oranları artıyor. Türkiye için de bu artış geçerli. İntihar bir halk sağlığı sorunu olarak kabul ediliyor.

Verilere göre 2018 yılında 15 yaş altı 69 çocuk, 15-19 yaş grubundan da 304 genç yaşamına son verdi. Son 10 yılın verileri incelendiğinde 15 yaş altı 918 çocuk intihar etti. Ki 15 yaş altı çocuklarda intihar pek beklenen bir durum sayılmıyor. Son 10 yılda 15-19 yaş aralığında intihar edenlerin sayısı ise 3 bin 523 oldu. Kaba intihar hızı yüz binde 4 civarında. Ruhsal bozuklukların intiharı tek başına açıklamadığı biliniyor, toplumsal, çevresel faktörlerin de etkisi var. Umutsuzluğun başlı başına bir risk olduğu belirtiliyor.

Gençler kendi sıra arkadaşlarının, mahalle arkadaşlarının intihar haberlerini alıyor. Gençler adaletsizlik haberlerini, yardım çağrılarının karşılıksız kaldığı haberlerini okuyor. Gençler artık her mahallede, her köşe başında, her okul çıkışında ulaşılabilir olan uyuşturucularla zehirleniyor. Gerici bir yandan bütün okulları imam hatipliştirmeye çalışır, "6 yaşındaki kızla evlenilebilir" diyenler cezasız kalırken, çocuk ve ergen istismarları artıyor.

Bu haberler sıradanlaşmamalı. Gençlerin intiharları bir uyarı olmalı. Bu işte bir yanlışlık olduğuna dair bir uyarı. Öylece kabullenecek miyiz? İtiraz etmeyecek miyiz? Gençlerin umutsuzluğa sürüklenmesine izin mi vereceğiz? Teslim mi olunacak, mücadele mi edilecek? Yalnız mı kalınacak, örgütlü mü hareket edilecek? Bireycilik, boş vermişlik, edilgenlik kültürünün mü bir parçası olacağı, birbirimizden güç almanın mı?

Umutsuzluğu en başta bu düzen yaratıyor. Üstelik umutsuzluk bu düzenin sonunun gelmemesine yarıyor. Oysa insanlık tarihi, umut verici direniş, başkaldırı, mücadele öyküleriyle dolu.

Burada hepimize sorumluluk düşüyor. Biz karşı çıkmadıkça, kendimizi, çevremizi, toplumu dönüştürmek için adım atmadıkça "önlenilebilir" risk faktörleri önlenmeden yayılmaya devam edecek.

UYUŞMAYIN, UYUŞTURMALARINA İZİN VERMEYİN

Milli ve dini değerlerin bekçiliğini her şeyin önünde tutan, ilim, irfan ve elbette iman sahibi bir gençliğin yetiştirilmesini en temel görevi olarak gören bir yapı 17 yıldır devletin başında. Devlet gücünü kullanarak toplumsal yaşamı da mutlak kontrol altına almak için yarıyor.

Böyle bir iktidarın, ülkenin bazı gerçeklerini görmezden gelmesinden, üzerini örtmesinden ve yok saymasından daha doğal ne olabilir?

Uyuşturucu kullanımının nasıl yaygınlaştığını herkes biliyor.

Ah, vah etmek dışında yapılan tek şey var: Ortaokullara indiği bilinen uyuşturucu kullanımını kullanarak okul kapılarına daha fazla polis yerleştirmek.

DEVİRİMİ UNUTUN SİZE ÖZGÜRLÜK VERELİM

Daha fazla polis, uyuşturucu belasını bastırıyor. Tersine artış sürüyor. Dert de etmiyorlar: Sonuçta okul kapılarındaki polislerden asıl beklendikleri uyuşmayı reddeden gençlerin siyasete yönelmesini, kalıcı

çözüm aramak için düşünmesini önlemeleri. Neredeyse kapitalizmin kendisi kadar eski bir gerçek var: Her türlü uyuşturucunun yaygınlaşmasının arkasında sömürücüler var.

Uyuşturucu kullanımının bir "zengin eğlencesi" olarak gözlendiği devirler ülkemizde de çok geride kaldı. Sosyetenin kokain partileri sürüyor ama uyuşturucu kullanımının asıl batağa çektiği yoksullar.

ABD'de hem kullanımının hem de ticaretinin "derin" devlet kurumları tarafından yoksul mahallelerinde teşvik edildiği artık herkesçe biliniyor. Bir taşla birçok kuş vurmuşlar böylece: İlegal madde ticareti ile oluşturulan suç örgütleri, toplumu karanlık yollara çekmiş. Polisle içli dışlı, mafya yapıları toplumun uçta, en isyan etmeye hazır kesimlerini yozlaştırmış.

Uyuşturucu kullanımının kendisi, çekilmez hayatları katlanılır kılmaya yararken ezilenlerin düşünmesini, düşünerek hareket etmesini de bastırıyor.

ARABAŞLIK: Varoşları teslim aldılar Ülkemizde bundan farklı bir şey ya-

şanmadı. En çarpıcı örnek, geçmişte sol hareketlerin güçlendiği, örgütlü ve radikal halk hareketlerinin hakimiyet kazandığı semtlerin çok bilinçli bir şekilde batakhanelerle çevrilmesiydi.

Gazi Mahallesi, 1 Mayıs mahallesi gibi örneklerde polis terörünün göz açtırmadığı, derneklerin, kahvehanelerin her an polis baskısıyla karşı karşıya olduğu dönemlerde, "eğlence mekanlarını" ve uyuşturucu satıcılarının yaygınlaşması sağlandı.

ÖZGÜRLÜK EMEK İSTER

Tüm bunlar olurken, bir yandan burjuva bireyciliğinin türlü biçimleri zihinleri dağıtmak üzere seferber edildi. Uyuşturucu kullanarak "yaratıcılığı" serbest bırakan müzisyenlerin efsaneleriyle, esrar alemlerinin bir tür isyan oturma olarak sunulması, sömürü düzeninin bu büyük günahına düzen karşıtlarını da ortak etmek üzere sahne aldı.

Oysa özgürlük, emekle kazanılır. Özgürlük, bir durum değil, bir bilinçtir. Düşünerek, anlayarak, öğrenip kavrayarak kazanılır.

GENÇLERE AKIL ÖĞRETMENE NE KADAR MERAKLISINIZ!

Sosyal medyada ya da gazete köşelerinde her gün başka birisi çıkıp gençlere "iletişim yeteneklerini geliştirmelerini", "ulaşılabilir olmalarını", "iş beğenmezlik yapmamalarını" öğütüyor.

Aslında öğüt vermiyorlar, suçluyorlar!

İşsizsiniz, çünkü iş beğenmiyorsunuz.

Mutsuzsun, toplumdaki yerinden memnun değilsin çünkü iletişim yeteneklerin zayıf.

Yalnızsın, çünkü kendini gösteremiyorsun.

Bu şekilde tek yaptıkları, genç insanların içinde çırpındıkları umutsuzluğa daha fazla gömülmelerini sağlamak ve onları sorunun asıl kaynağından uzak tutmak.

Gençler adına yanıt verelim: İş beğenmiyoruz, çünkü siz hiçbir geleceği olmayan işlerde insanlık dışı koşullarda, üç otuz paraya köle gibi çalıştırmak istiyorsunuz bizi.

İletişim sorunlarımız var, çünkü siz karşınızda el pençe divan durmamızı, her türlü hakaretinizi sineye çekip "evet efendim, sepet efendim" diyerek size boyun eğmemizi istiyorsunuz ve bizim kendimizi böyle ezdirmeye, size yalalaklık yapmaya, sahte yüzlerle hayattaki var oluşumuzu bir satış elemanına indirgemeye hiç niyetimiz yok.

Yalnız filan değiliz. Sizin yıldızlı vitrinlerinizde kendimizi göstermiyoruz diye gölgede kaldığımızı mı sanıyorsunuz? Hep birlikte gerçek aydınlığa ulaşmak için örgütleniyoruz.

SAMANALTI / Sait Munzur

DÜZEN SİYASETİ İNSANI DEĞİL ALTINI SEVİYOR

Kanadalı Alamos Gold, Kazdağları'nda katliama çoktan başladı. Yüzbinlerce ağaç kesildi ve bu sadece bir başlangıç. Siyanürle altın üretimi halkı tehdit ediyor ama düzen siyaseti patron seviciliğinde ısrarlı.

BÜYÜKLERE MASALLAR

Altıncı şirketin hazırlattığı rapor diyor ki, "saniyede 88 litre su lazım işletme için."
Çevrede de su kıtlığı! İlerde köylülere sorun olabilir. Açık açık söylüyorlar.
10 yıl çalışıp yaklaşık 16 ton altın çıkaracaklar, 27 milyon metreküp su kullanacaklar.
Çıkaracakları yaklaşık 750 milyon

dolarlık altının yirmide birinden azını devlete verecekler.
Susuz bırakacakları, çevresini mahfedecekleri, zarar verecekleri insanların bir kısmını da iş sahibi yapacaklar!
Devlete para lazım, ekonomi yavaşlıyor, vergiler azalıyor.
İşsizlikle bunalan milyonlarca yurttaş var, onlara iş lazım. Tabii, iş kârlı olmalı. İşçiler için değil, patronlar için.

Kanadalı Alamos Gold Kirazlı'da altın madeni işletmek için 2012'den beri yoğun bir çaba içinde.
Şirket, hissedarlarını heyecanlandırmak için sitesinde yaptığı yayınlarda Kirazlı projesini şöyle anlatıyor: Yakın zamanda düşük maliyetle üretim artışı sağlayacak, düşük sermayeli ve düşük işletme giderli, azami yüksek getirili bir maden!

2012 yılında ön olurluk çalışması yaptırıldığında altının 373 dolar maliyetle üretileceği rapor edilmiş. Şu anda dünya piyasalarında altın 1400 dolardan işlem görüyor.

Ağız sulandıran sayılardan mide bulandıran gerçeklere geçelim: 2012'de şirketin hazırlattığı raporda tahmini 2000 tonu aşan miktarda siyanür kullanılacağı açık açık yazılmış. 2017'de rapor yenilenmiş, buna göre işlenen cevherin her tonu için yarım kilo siyanür kullanılacak.

Raporlar herkese açık. Nedense Türkçeye çevrilmemiş!

Şirket madeni ortaklarına "düşük maliyetli yüksek kârlı proje" diye sunarken en çok iktidarın desteğine güveniyor.

Çanakkale'nin iki AKP'li milletvekilinin şirkete verdiği destek göz kamaştırıyor.

Bülent Turan ve Jülide İskenderoğlu, ağaç katliamını inkar ediyor. Oysa vekili oldukları ilin caddelerinde biraz dolaşsalar, her köşe başında kesilmiş ağaçların havadan çekilmiş görüntüleri önlerine çıkacak.

Jülide hanım, kendisini şirketin halkla ilişkiler müdürü sanıyor olmalı ki, kafasına göre açıklama yapıyor: Müjde, altın üretiminde siyanür kullanılmayacak!

Oysa şirketin işletme müdürünün yaptığı açıklama, maden için kullanılacak Atıkhisar Barajı Su Toplama Havzası içinde yapılacak faaliyetlerde siyanür dahil hiçbir kimyasal solüsyonun bulundurulmayacağı şeklinde. Su toplama havzasında siyanür kullanılmayacak (niye kullanılsın ki!) sözlerinden eğer şirket sevicisi değilseniz tek bir sonuç çıkarırsınız: Demek ki projenin başka yerlerinde kullanılacak!

2016 YILINDA 'ŞU BİZİM ALAMOS'UN İŞLETTİĞİ EL CHANATE MADENİNDE KAZANIN UCUZ ATLATILDIĞINI, SİYANÜR SIZINTISININ 10 BİN LİTRE'DE 'KALDIĞINI' BİLİYOR MUYDUNUZ?

DÜZEN PARTİLERİNİN SORMADIĞI SORU

Kazdağları deyince herkes biraz çevreci. Partilere gelinceyse orası biraz netemeli. Yerelde tam partilerin üyeleri temsilcileri çevre mücadelesinin içinde ama partilerin kendisi ne yapıyor? Düzen partileri için bu sorunun net bir yanıtı yok. Ne de olsa kimse sermayeyle bozuşmak istemiyor.

Düzen partilerinin yanıtlamadığı, daha doğrusu sormayı bile düşünmediği bir soru daha var.

Diyelim ki maden gerçekten çevreye en az zarar verilerle işletilebilir. Tamamen bir varsayım ve şüphesiz yanlış bir varsayım.

Soru şu: Bire beş veren bir proje bu. Daha doğrusu bu projede üretilecek altının maliyeti ile altının piyasa fiyatı arasında 4 kat fark var. Böylesine kârlı bir iş niye kamu adına yapılmıyor? Niye devlet kendisi bu işletmeyi açmıyor?

Çevreci geçinmek bile mümkün oluyor da toplumcu, kamucu olmak düzen partilerinin hepsine yabancı.

SERMAYE SEVICİLİĞİNDE ÜNİVERSİTE GERİ KALMIYOR

27 milyon metreküp su, temiz olarak doğadan alınacak, cevher yıkamada kullanılıp doğaya geri bırakılacak!

Bu kadar su 300 metre genişlik, 300 metre uzunluk ve 300 metre derinlik sahibi bir büyük havuz ediyor. İşte bu kadar su, cevheri yıkadıktan sonra doğaya bırakılacak ve işletmenin müdürü müjde veriyor: İşlem Atıkhisar barajına 14 kilometre uzaklıkta olacak, bişeycik olmaz.

İşletmenin müdürünün sözleri yerel üniversitenin dergisinde müjdeli haber olarak basılıyor!

SOSYALİZMDE MADEN İŞLETİLMEMEYECER Mİ?

Niye işletilmesin? Sosyalist bir ülke, planlı bir sosyalist ekonomiyi yöneten ve yürüten devlet toplumun ihtiyaçlarını karşılamak için gerekli her şeyi yapacaktır. Madencilik de dahil.

Mesele şu ki, sosyalist planlamada toplum ve insan tali değil aslidir. Kârlılık bundan bağımsız olarak en yüksekte tutulmaya çalışılan bir değer değildir.

Şirketlerin ağızını sulandıran çok kârlı ama çok kirliliği üretimler, sosyalist devletin ve toplumun çıkarına değildir. O yüzden patronların yapmadığını sosyalist devlet yapar: kârdan kısar ve insanı, doğayı korur.

Bu kadar basit mi? Bu kadar basit!

ÇOCUKLARINIZI DA DOĞANIZI DA BU CANAVARLARDAN KORUYUN

Canavarları terbiye etmeye kalkmayın. Kendinizi onlardan koruyun. Şirketler "daha çevre dostu" daha duyarlı olacakları şekilde terbiye edilemez. Bu bir hayaldir.

Tüm şirketler gibi, madencilik devleri de borsadaki performanslarına bakıyorlar, kârlarını yüksek tutmaya çalışıyorlar ve hissedarlarını böyle besliyorlar. Bunun için düşük maliyetlere ve yüksek karlara yöneliyorlar.

Buna göre de sık sık göç ediyorlar!

Kurulu oldukları bölgelerdeki düzenlemeler başıboş şekilde çalışmalarına izin vermiyorsa ya da maliyetli önlemler almaya ve bedeller ödemeye zorluyorsa daha "uygun" alanlar arıyorlar.

Son yıllarda gittikçe artan sayıda ülke madencilik düzenlemelerini gevşeterek sermayeyi ülkesine çekmeye çalışıyor. Dünya maden-

cilik sektörünün neredeyse yarısını elinde bulunduran Kanadalı şirketlerin faaliyetlerinin büyük kısmı yurtdışında gerçekleştiriliyor.

Dünyanın neresinde kurulmuş olurlarsa olsunlar, şirketler kârlarını en yükseğe çıkarmak için ucuz emeği ve kural dışı sömürüyü arıyor.

En son Cengiz Holding 55 milyon dolar ödeyerek Kaz Dağı'nda bir altın madeni edindi.

Doğa, yeşilliye ve oksijeni ile değil, "yağmalama fırsatlarıyla" kapitalistlerin iştahını kabartıyor.

ŞİMDİ KAZDAĞLARINI MİDEYE İNDİRMEYE HAZIRLANAN ALAMOS'UN 2013 YILINDA MEKSİKA'DA İŞLETTİĞİ ALTIN MADENİNDE SİYANÜR TAŞIRKEN DEVRİLEN TANKERLERDEN HABERİNİZ VAR MI?

ARJANTİN: ANLATILAN SENİN HİKAYENDİR

2015 yılında Arjantin'de Veladero altın madeninde yaşananlara bir bakalım.

O yıl madende bir vana arızası yaşandı. Bir milyon litreden fazla siyanür çözeltisi yakındaki nehirlerle karıştı.

Bir yerel mahkeme madenin işleyişini geçici olarak askıya aldı.

Muhtemelen madenin işletmeye geçmesinden önce sunulan belgeler risklerin hepsinin hesaplandığını, gereken bütün önlemlerin

fazla fazla alındığını anlatıyordu.

Madenin işletmesini elinde tutan Kanadalı şirket Barrick Gold, kazadan sonra nehirlerde kirlenmenin olmadığını, bu yönde bir kanıtın olmadığını açıkladı!

Bölgedeki San Juan Üniversitesi'nin "bağımsız laboratuvarlarında" testler yaptırılmıştı.

Oysa üniversite zaten Kanadalı şirketin yardımlarıyla ayakta duruyordu!

KAZASIZ OLSA DA BELASIZ OLUR MU?

Madencilikte "kaza sonucu" ortaya çıkan çevre felaketlerinin örnekleri çok. Öte yandan hiçbir kaza olmadığında da çok kârlı ve çok kirliliği üretimlerin çevreye ve insanlara getirdiği büyük belalar var.

Kirazlı madeni için iyimser davranalım ve hiçbir kaza olmadığını düşünelim. 67 milyon ton cevher çıkarılacak, parçalanıp siyanür çözeltileri içinde işlenecek ve tüm bu işlemler sırasında saniyede 90 litre su kullanılacak. Bu işlemlerin sonunda radyoaktif kalıntılar içeren, asit üreten bir atık yığını bir kenara yığılacak. Öncesini unuttuk: Bu işin başlabilmesi için yüzbinlerce ağaç kesildi.